

UZASADNIENIE

W. K. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 18 września 2016 roku w miejscowości T. przy ul. (...), w rejonie Dożynek Gminnych, w powiecie (...)- (...), województwo (...) prowadził sprzedaż w miejscu do tego niewyznaczonym **tj. o wykroczenie z art. 60³§1 kw.**

II. w tym samym miejscu i czasie podczas legitymowania przez funkcjonariusza Straży Miejskiej wbrew obowiązкови nie udzielił informacji co do danych osobowych **tj. o wykroczenie z art. 65§2 kw.**

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2017 roku w sprawie II W 81/17 uznał obwinionego W. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu wykroczeń i za to na podstawie art. 65§2 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 400 zł ,

- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. kwotę 514,80 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu obwinionemu,

- zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 614,80 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu oraz wymierzył mu kwotę 40 zł tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez obrońcę obwinionego.

Apelacja wywiedziona z podstawy prawnej art. 438 pkt 1 i 3 kpk w zw. z art. 109§2 kpw zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

- obrazę przepisów prawa materialnego poprzez uznanie obwinionego winnym wykroczeń mimo, iż przedmiotowe czyny nie zawierały ich znamion

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez uznanie, że obwiniony wbrew obowiązкови nie udzielił informacji co do danych osobowych mimo, iż w okolicznościach niniejszej sprawy brak było podstaw prawnych do ich żądania.

Konkludując skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynów.

W razie nieuwzględnienia powyższego, skarżący zarzucił rażącą niewspółmierność kary grzywny w wysokości 400 zł mimo, iż waga popełnionych wykroczeń oraz warunki i właściwości osobiste przemawiają za orzeczeniem kary nagany i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec obwinionego kary nagany.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest o tyle zasadna, że na skutek jej wniesienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku.

Twierdzenia skarżącego wyartykułowane w środku odwoławczym, wskazujące na nieprawidłowo ustalony stan faktyczny, skutkujący uznaniem sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanych mu wykroczeń nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji, kierując się zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego oraz będąc związany zasadą swobodnej oceny dowodów poczynił w sposób należyty ustalenia faktyczne, które stanowiły podstawę przypisania obwinionemu W. K. odpowiedzialności za zarzucane wykroczenia.

Zgromadzony na potrzeby postępowania materiał dowodowy w postaci zeznań świadków: A. P. i B. L. - przedstawiciele organizatora imprezy, J. Ś., Z. D., D. C. - strażników miejskich, M. K., M. S. - funkcjonariuszy policji, tudzież wyjaśnienie samego obwinionego jednoznacznie wskazał na fakt popełnienia przez W. K. czynów stypizowanych w art. 60³§1 kw i art. 65§2 kw. Jego udział w dniach 17 i 18 września 2016 r. w imprezie masowej zorganizowanej z inicjatywy Urzędu Miasta Tuszyna, gdzie bezpośrednim realizatorem przedsięwzięcia był Miejski Ośrodek (...) jest okolicznością bezsporną. W drugim dniu obchodów 600 –lecia miasta, ww. nie wykonując dyspozycji o charakterze porządkowym wydanej przez organizatora wydarzenia, a reprezentowanego przez osobę Dyrektora Miejskiego Ośrodka (...), wyczerpał znamiona wykroczenia tj. prowadzenia sprzedaży na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy. Nie ulega wszelkiej wątpliwości, iż wskazany powyżej podmiot, jako wykonujący zadania z upoważnienia organów jednostki samorządu terytorialnego był uposażony do wskazywania i rozdysponowania konkretnych miejsc przeznaczonych do handlu lub ekspozycji na podstawie właściwych przepisów aktów prawa miejscowego. Zakres ich działalności jest kreowany w drodze lokalnych regulacji prawnych, a zatem nie ma podstawy by uznać, iż w przedmiotowym stanie faktycznym miała miejsce samowola ich działania. Postawę obwinionego, który wbrew poleceniu organizatora odmówił przeniesienia własnego stanowiska handlowego należało uznać jako sprzedaż produktów w miejscu niewyznaczonym. Zakres przedmiotowy pojęcia sprzedaży w miejscu niedozwolonym należy rozumieć sensu largo. Należy je odczytywać nie jako nieokreślony obszar, ale jako ściśle skonkretyzowane i dookreślone miejsce sprzedaży na danej przestrzeni. Jako, że analizowany obszar nie był podzielony na stanowiska, sektory tudzież inne znaczniki organizacyjne, wystawcy oraz sprzedawcy zajmowali miejsca wskazane przez organizatora. Realizator przedsięwzięcia, jako sprawujący pieczę nad imprezą, mógł dowolnie dokonywać modyfikacji w ustawieniach stoisk handlowych i wystawowych chociażby w oparciu o kryterium tematyczne prezentowanych treści (przewidziane były stanowiska dla kół łowieckich, kół gospodyń wiejskich). Postępowanie organizatora zmierzające do skupienia w jednym miejscu stoisk zbliżonych tematycznie mieściło się w ramach uprawnień związanych z wyznaczaniem miejsc sprzedaży. Odmowę zmiany miejsca targowego pomimo wytycznych organizatora należało traktować jako naruszenie art. 60³§1 kw. Argument skarżącego negujący sprawstwo obwinionego z uwagi na fakt, iż miejsca dla wystawców i handlarzy nie były wyznaczane w drodze uchwały organu stanowiącego gminy nie zasługuje zatem na uwzględnienie.

Konsekwencją odmowy przez obwinionego zmiany miejsca handlowego było wezwanie funkcjonariuszy Straży Miejskiej celem ochrony spokoju i porządku w miejscu publicznym. Jako, że obwiniony, odmówił podania danych osobowych oraz okazania dowodu osobistego funkcjonariuszom działającym w ramach obowiązków służbowych dopuścił się wykroczenia z art. 65§2kw. Późniejsze wylegitymowanie się zawezwanym kolejno funkcjonariuszom policji nie wyłącza jego odpowiedzialności za ww. wykroczenie.

Wywody sądu I instancji co do ustalenia okoliczności zdarzenia i przypisania sprawcy odpowiedzialności za wykroczenia należało uznać za prawidłowe i wyczerpujące.

Instancja odwoławcza nie mogła jednak podzielić stanowiska Sądu Rejonowego co do doboru reakcji prawnokarnej na popełnione czyny. Wymierzenie kary grzywny w kwocie 400 zł za oba wykroczenia jest w ocenie Sądu Okręgowego nadmierną dolegliwością, która nie spełni pożądanych celów kary. Sąd rejonowy, ustalając zakres sankcji karnej nie wziął pod uwagę szczególnej sytuacji osobistej i majątkowej obwinionego. W. K. jest osobą w sile wieku, której dochody miesięczne mieszczą się w granicach 300 złotych i są zasilane przede wszystkim ze środków pomocowych Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej. W miarę możliwości, wykonuje prace o charakterze dorywczym. Z uwagi na fakt dokonania darowizny na rzecz obchodów sześćsetlecia miasta T. w dniu 17 września 2016 r. w wysokości 150 zł celem wykonywania uprawnień z tytułu handlu okazjonalnego, a której to wymiar w analizowanym stanie faktycznym można by uznać za uciążliwy, zasadnym było- zgodnie z dyspozycją art. 39§1 kw- odstąpić od wymierzenia obwinionemu kary za popełnione wykroczenia. Zastosowanie przez Sąd Odwoławczy wskazanej instytucji było w realiach przedmiotowej sprawy adekwatną reakcją prawnokarną na sprzeczne z ustawą czyny, uwzględniającą okoliczności odnoszące się zarówno do samych negatywnych zachowań będących przedmiotem postępowania, jak i dotyczących zindywidualizowanego sprawcy.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy nie uwzględnił apelacji obrońcy obwinionego i orzekł tak jak w części dyspozytywnej wyroku.

Dokonując weryfikacji możliwości płatniczych obwinionego ocenić należało, że uiszczenie kosztów sądowych za obie instancje mogłoby stanowić dla niego znaczącą dolegliwość, w związku z czym Sąd Okręgowy zwolnił obwinionego od wydatków postępowania w pierwszej instancji, od opłaty za obie instancje, zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego i zwrotu należności obrońcy z urzędu za postępowanie odwoławcze.